

“मीठे बच्चे— याद राख हाप्रो बाबा, शिक्षक र सतगुरु तीनै कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ। यति मात्रै याद गरे पनि खुशीको पारा चढ्छ, उहाँको श्रीमतमा चलिरहने छौ।”

प्रश्न:— ब्राह्मणहरूको पहिलो लक्षण कुन चाहिँ हो? कुन कुरामा ब्राह्मणहरू दक्ष (एक्सपर्ट) बन्नु छ?

उत्तर:— ब्राह्मणहरूको पहिलो लक्षण हो पढ्नु र पढाउनु। कसैमा पनि ज्ञानको रङ्ग चढाउनमा धेरै एक्सपर्ट बन। कसैले अपमान गरे, गाली दिए पनि कोशिश गरेर हेन्यौ भने उसमाथि असर अवश्य हुन्छ। पात्र हेरेर दान दिनु पर्छ। अविनाशी धन पनि व्यर्थ नजाओस्, त्यसैले धेरै खबरदारी चाहिन्छ। कसैलाई पैसा पनि सम्हाल गरेर दिनु छ।

गीत:— जो पिया के साथ है...

ओम् शान्ति। ईश्वरीय विद्यार्थीले यो गीत सुन्यौ। तिमी बच्चाहरू नै ईश्वरीय विद्यार्थी हौ। यस्तो होइन सबै विद्यालयमा ईश्वरीय विद्यार्थीहरू हुन्छन्। होइन, त्यहाँ त मानिसहरूले पढाउँछन्। संन्यासीहरूले पनि शास्त्र सुनाउँछन्। ज्ञानलाई वास्तवमा कुनै बर्सात भनिदैन। बर्सात त पानीको हुन्छ। तर यो महिमा गरिएको छ किनभने परमपिता परमात्मालाई ज्ञानका सागर पनि भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई ज्ञानका सागर नलेजफुल पनि भन्दछन्। ज्ञानलाई बर्सात, पानी वा अमृत भनिदैन। जसरी मानसरोवरको तलाउ छ। अमृतसरमा पनि एक तलाउ छ जसलाई ती मानिसहरूले अमृत सम्झन्छन्। यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। पढाइलाई अमृत वा बर्सात भनिदैन। सम्झन्छन्— अमृत हुन्छ, यसबाट दुःख हट्दछ। वास्तवमा त यो ज्ञानद्वारा तिमी सबै दुःख हट्दछन्— २१ जन्मको लागि। जो पिया के साथ है उनके लिये बर्सात है। यहाँ यी बाबा, शिक्षक, सतगुरु— तीनै कम्बाइन्ड हुनुहुन्छ। यो एउटा कुरा मात्रै पनि बच्चाहरूले याद गरे भने खुशीको पारा चढ्छ। तर मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ। यहाँ तिमी बच्चाहरू चल्छौ श्रीमत अनुसार। श्रीमतबाट तिमी श्रेष्ठ बन्छौ। भगवान् हुनुहुन्छ सबैभन्दा उच्च बाबा। सबैभन्दा उच्च बाबाको पढाइबाट नै सबैभन्दा उच्च बन्न सक्छौ। अहिले जो पियाको सम्मुख बसेका छन्, सबै विद्यार्थीहरू हुन्। यहाँ बस्नेछौं, पढेर फेरि आफ्नो घर जानु छ। दिन-प्रतिदिन विद्यार्थीहरू त धेरै हुन्छन्। यदि सबैलाई एउटै घरमा साथै राख्ने हो भने कति ठूलो घर चाहिएला! सारा आबूभरी घर बनाइदिए पनि पुग्दैन। कति सेवाकेन्द्रहरू छन्? अहिले त अझै थोरै छन्, यसभन्दा पनि हजार गुणा बढी हुन्छन्। एक हजार, दुई हजार, पाँच-सात हजार सेवाकेन्द्रहरू पनि हुन सक्छन्। फेरि घर-घरमा यी ज्ञान-गंगाहरूले ज्ञानको वर्षा गर्नेछन्। यति धेरै बच्चाहरू हुन्छन्। जहाँ-तहीं हेर, सेवा केन्द्रहरू खोलिरहन्छन्। कुनैको गीता पाठशाला नाम राख्छन्, कुनैको ब्रह्माकुमारी ईश्वरीय विश्व-विद्यालय नाम राख्छन्। वास्तवमा ब्रह्माकुमारी नाम राख्न डराउनुहुँदैन। कैयौं बच्चाहरू डराउँछन्— बी.के. नाम देखेर हंगामा नगरिदिऊन्, त्यसैले गीता पाठशाला नाम राखिदिन्छन्। गीता पाठशाला अक्षर त सामान्य हो। सम्झन्छन्— कुनै विघ्न नपरोस् त्यसकारण बी.के. नाम परिवर्तन गरेर अर्कै रूप दिन्छन्। वास्तवमा कुरा त एउटै हो। भित्र पस्ने बित्तिकै चित्र आदि देखेर तुरुन्त बुझ्नेछन्— यो त त्यही बी.के. हो, त्यसैले नाम परिवर्तन गर्नु पर्ने आवश्यकता छैन। यसबाट त राम्रो सँग सिद्ध हुन्छ— वास्तवमा यी ब्रह्माका सन्तान

ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हुन्। यो त राम्रो हो नि। तिमीले सबै सँग भन्न सक्छौ- वास्तवमा तपाईं पनि ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हुनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मालाई त जान्नुहुन्छ। उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ मनुष्य सृष्टिका। निराकार परमपिता परमात्मा कुनै आत्माहरूको रचयिता हुनुहुन्न, उहाँ त आत्माहरूको अनादि पिता हुनुहुन्छ। प्रजापिता ब्रह्मा पनि त अनादि हुन्। आत्माहरूको पिता यिनमा आउनुहुन्छ। आएर ब्रह्मालाई गोद लिनुहुन्छ- प्रजा रचना गर्नको लागि। ब्रह्माद्वारा ब्राह्मण कुल रचना गर्नु छ। यो कुरा सम्झाउनलाई त अझै सहज हुन्छ। तर डराउँछन्। भन्दछन्- बी.के. को पासमा नजाऊ। बरु गीता पाठशालामा जाऊ। घर-घरमा ज्ञान-गंगाको अर्थ पनि मनुष्यले बुझ्दैनन्।

भक्तिमार्गमा नारदलाई मुख्य मानिन्छ। उनी झाँज बजाउने भक्त थिए। यस्तो होइन, नारद कुनै त्यस्तो रूप भएका छन् जस्तो चित्रमा देखाउँछन्। वास्तवमा बाँदर त तिमी सबै थियौ। अनुहार मनुष्यको, स्वभाव बाँदरको थियो। हुन त सबै नारद हुन्। सबै भक्त हुन् नि। बुझ्न सक्छन्- जबसम्म हामी दैवी गुण भएका मानिस बन्दैनौ तबसम्म हामीले लक्ष्मीलाई वरण गर्न सक्दैनौं। सबै महिला अथवा पुरुष भक्त नारद हुन्। भनिन्छ- आफ्नो अनुहार त हेर, तिमी त बाँदर हौ किनभने तिमी सँग पाँच विकार छन्। त्यसैले लक्ष्मीलाई वरण गर्न सक्दैनौ। हो, सारा यहाँको कुरा। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- सबै दुःशासन अथवा दुर्योधन हुन्। द्रौपदीहरूको चीर हरण गर्छन्, त्यसैले माताहरूले पुकार्छन्- हामीलाई नग्न हुनबाट बचाउनुहोस्, रक्षा गर्नुहोस्। कन्याहरूले भन्दछन्- लाज राख्नुहोस् गिरिधारी। नाम त धेरै राखिदिएका छन्। मनुष्यहरूको बुद्धियोग जान्छ कृष्णतर्फ। तर देहधारी कृष्णलाई याद गरेर विकर्म विनाश हुन सक्दैन। मात्र चाहन्छन् साक्षात्कार होस्। ठीकै छ, साक्षात्कार भए पनि मनुष्यबाट देवता बन्ने ज्ञान त मिल्न सक्दैन। जब ब्राह्मण बन्छ र ज्ञानलाई सम्झन्छ तब देवता बन्न सक्छ। ब्राह्मण बनेपछि भक्ति छुट्छ। पहिला एक हप्ता यसमा दिएपछि हामीले मनुष्यलाई मन्दिर लायक बनाउन सक्छौं। तर समय त लाग्छ। यो त पक्का छ- तिमी बाबाको साथमा छौ। बाबाको पासमा आयौ, फेरि गयौ भने दिलभित्र कति दुःख हुन्छ! तर सबै त साथमा रहन सक्दैनन्, यो हुन सक्दैन। कोही कहाँबाट कोही कहाँबाट भागेर आउँछन्। यो चलन यहाँ नै छ। साधु-सन्त आदिको पास त धेरै गएर एकत्रित हुन्छन्। कसैले पनि कसैलाई मनाही गर्दैनन्। यहाँ त पवित्र बन्ने कुरा आउँछ त्यसैले रोक्छन्। संन्यासीहरूमा त पुरुषले मात्र घरबार छाडेर जान्छन्। यहाँ त कुमारी, माता सबै छन्। कन्याहरूलाई आमा-बुबा, डाक्टर आदिले भन्दछन्-बिवाह गरिनौ भने बिरामी हुनेछौ। उनीहरूलाई सम्झाउनुपर्छ- अरे, संन्यासी कति बन्छन्। धेरै साना-साना ब्रह्मचारीहरू त्यहाँ रहन्छन्। तर ती ब्रह्मचारीहरू त कहिल्यै बिरामी हुँदैनन्। यहाँ किन बिरामी होलान्? बिवाह नगरिकन त धेरै बस्छन्। हसंन्यासीहरूलाई पनि कसैले मुद्दा चलाउन सक्दैन। कहिल्यै कुनै स्त्रीले ती संन्यासीहरू सँग घर खर्च माग्दैनन्। तिनीहरू त भागेर जान्छन्। स्त्रीले कहाँबाट खर्च ल्याउने। फेरि छर-छिमेकहरूले तिनीहरूलाई सम्हाल्छन्। गरिबहरू धेरै भागछन्। दुःखी हुन्छन् फेरि त वैराग्य आउँछ। हुन त तिमी दुःखी थियौ तर त्यो वैराग्यको कुरा होइन। तिमीलाई त पहिला हत्केलामा स्वर्ग देखाइन्छ। पवित्र नबनी बैकुण्ठमा कसरी जान सक्छौ? बहादुर बन्नु पर्छ, त्यसैले शिवशक्ति सेना नाम छ। शिवबाबा सँग योग लगाउनाले शक्ति मिल्छ। ज्ञानको धारण भएपछि

समर्पण हुन्छ। ज्ञानको धारणा भएन, नष्टोमोहा बनेनौ भने मायाले हैरान गर्नेछ। बिवाह गर्न मन गन्यो भने सारा ब्रह्माकुमारीहरूको नाम बदनाम हुन जान्छ। पहिला नष्टोमोहा बन्नु पर्छ। तिमीहरू धेरै भट्टीमा रह्यौ, तर पनि सबै नष्टोमोहा त बनेनन्, याद आइरह्यो। यहाँबाट गए, मित्र-सम्बन्धीहरूको मुख देखे, अनि आसक्त (लड्डु) भएर बसे। मोहले घेन्यो। यो पनि ड्रामाको भावी। अहिले पनि बाबा भन्नुहुन्छ— सबैभन्दा पहिला त नष्टोमोहा बन। एक परमप्रिय बाबाको बन। जेसुकै भए पनि म त बाबाकै सेवामा रहनेछु। भनिन्छ नि— चढे तो चाखे वैकुण्ठ रस, गिरे तो चकनाचूर। यस्तो होइन, छोडेर आऊन् फेरि मोहले सताओस्। यसरी धेरै संन्यासीहरू गएर फेरि फर्केर आउँछन्। संन्यासीहरू घर फर्केर आए भने छिमेकीहरूले अनादर गर्छन्। सम्झन्छन्— यो कामको लागि भागेर आएको हो। यहाँ पनि बुझिन्छ— यो पूरा नष्टोमोहा बनेको थिएन, त्यसैले विकारले घेन्यो। बाबाको पासमा कुनै खानपिनको तकलिफ छैन। सुरुवाटै कति धेरै सम्हाल गर्दै आउनु भएको छ। गरिब-साहुकार एकसमान छन्। मम्मा-बाबा पनि सबैलाई सिकाउनको लागि भाँडा माइनुहुन्थ्यो। झाडु लगाउनु हुन्थ्यो। देह अभिमान तोड्नको लागि गरिन्छ। संन्यासीहरूले पनि यस्तै गराउँछन्। कुनै ठूलाबडा मानिस भए पनि उनलाई दाउरा चिर्न लगाइन्छ— देह अभिमान तोड्नको लागि। यहाँ त धेरै ठूलो सम्पत्ति प्राप्त हुन्छ। एक सेकेन्डमा २१ जन्मको बादशाही! संन्यासीहरूको पासमा त केही पनि प्राप्ति हुँदैन। बाँकी पवित्र छन् त्यसैले अपवित्रहरूले ढोग्छन्। यो त राजयोग हो, विश्वको मालिक बन्छन्।

विकारमा जानु छैन। मीरा पनि त पवित्र रहन चाहन्थिन् नि। उनी भक्तिमार्गमा थिइन्। कृष्णको साक्षात्कार गर्थिन्। उनको दिल कृष्णमा लाग्यो, त्यसैले उनी विकारमा कसरी जान सकिन्छन्? त्यो पनि एक जन्म। हुनत मीरा अर्को जन्ममा पनि भक्तिमार्गमा गइन् होला। यस्तो पनि भन्न सकिन्छ— उनी भक्तिमार्गमा गइन् किनभने अन्त मति सो गति हुन्छ। कृष्ण सँग दिल थियो त्यसैले भक्त नै बनेछिन्। तर भक्तिमार्गमा केही पनि त मिलेन। ज्ञानमार्गमा त २१ जन्मको वर्सा प्राप्त हुन्छ। भक्ति पनि पहिला शिवको गर्छन् फेरि देवताहरूको। अहिले त हेर— मुसा-बिरालो आदि सबैको भक्ति गर्न लागेका छन्। कृष्णलाई छोडेर हनुमान-गणेश आदिको भक्ति गर्न थाल्छन्। सत्ययुग-त्रेतामा पनि कला कम हुँदै जान्छ र भक्तिमा पनि कला कम हुँदै जान्छ। अहिले त कोही कामका रहेनन्। जब यस्तो हालत हुन्छ तब बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ। आधा कल्प माथि चढ्छन् फेरि आधाकल्प पछि गिर्न सुरु हुन्छ। मनुष्यले सम्झन्छन्— गिर्नु नै छ भने फेरि ज्ञान लिएर के गर्ने? तर ईश्वरीय ज्ञानबिना मनुष्य त कुनै कामको हुँदैन। तिमी-हामी के थियौं, केही पनि थिएनौं। ज्ञान अवश्य चाहिन्छ। शरीर निर्वाहको लागि पढ्छन् नि। कन्याहरूलाई पनि आजकल शरीर निर्वाहको लागि पढ्नु पर्छ। पहिला यो नियम थिएन। कन्याहरूले घर सम्हाल्थे, छोराहरूले नोकरीको लागि पढ्थे। अहिले बेहदको बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। यदि सबै यहाँ बस्ने हो भने फेरि मित्र-सम्बन्धी आदिलाई ज्ञान कसरी दिने? जानु पर्छ। पढ्नु र पढाउनु छ। कोही त बिल्कुलै पढ्दैनन्। त्यसो भए सम्झनु पर्छ— यो हाम्रो ब्राह्मण कुलको होइन। रङ्ग लगाउने कोशिश अवश्य गर्नु पर्छ। यसमा डराउनु पर्ने कुरा छैन। कोशिश गरेमा कसै न कसैलाई रङ्ग लाग्छ। कसैले अपमान गरुन्, गाली दिऊन्, तिमीले पुरुषार्थ गरेर हेर, कसै न कसैमा असर अवश्य पर्छ। बिच्छी

हिंङ्दा नरम चिज देख्यो भने त्यहीं डसिहाल्छ। जाँच गर्छ। यहाँ पनि बच्चाहरू धेरै एक्सपर्ट बन्नु पर्छ। अविनाशी धन कहीं पनि व्यर्थैमा कसैलाई पनि दिनु छैन। पात्र हेरेर दान दिनु छ। यदि कसैलाई दान दिइयो र दान लिनेले केही विकर्म गर्‍यो भने त्यसको पाप त्यो दान दिनेलाई लाग्छ। यहाँ धेरै खबरदारी चाहिन्छ। पैसा पनि धेरै सम्हाल गरेर कसलाई दिने सोधेर दिनु छ। यहाँ त जे पनि बनाइरहेका छन् यी सबै छिट्टै टुटेर-फुटेर जान्छन्। यी घर पनि बच्चाहरूलाई रहनको लागि बनेका हुन्। यो त जानेका छन्— सबै भत्किनेछन्। भूकम्प गयो भने मन्दिर आदि सबै भत्किनेछन्। हाम्रो राज्यमा यी केही पनि हुनेछैनन्। न अमेरिका, न रशिया आदि हुन्छन्। मात्र भारतखण्ड रहनेछ— यो तिमीले जानेका छौ। अरू दुनियाँ त घोर अँध्यारोमा छ। बाबाको यो कति ठूलो स्कुल छ। यसमा टिचरहरू पनि नम्बरवार हुन्छन्। सबै बराबर त हुँदैनन्। यसमा तिमीले देख्नेछौ, सबैभन्दा ठूला टिचर त शिवबाबा हुनुहुन्छ। त्यसपछि छन् यी ब्रह्मपुत्रा नदी। भन्दछन् पनि त्वमेव माताच पिता... त्यसैले यिनी माता ठहरिए नि। फेरि सरस्वतीको पनि नाम छ। ब्रह्माको राशिमा ब्रह्मपुत्रा नाम ठिक छ। देखाउँछन् पनि— सागर र ब्रह्मपुत्रा नदीमा मेला लाग्छ, यहाँ फेरि आत्मा र परमात्माको यो मेला हो, यसैको यादगारको भक्तिमार्गमा गायन गरिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मोस्ट बिलवेड (परमप्रिय) बाबाको बन्नु भन्दा पहिले पूरा-पूरा नष्टोमोहा बन्नु छ। जब अवस्था पक्का हुन्छ तब सेवामा लाग्नु छ।
- २) यस दुनियाँ सँग दिलबाटै वैराग्य राखेर पवित्र बन्नमा बहादुर बन्नु छ। दान धेरै खबरदारी सँग पात्रलाई हेरेर गर्नु छ।

वरदानः— शुद्ध फिलिडद्वारा फलूको बिमारीलाई खतम गरेर वरदानहरूद्वारा पालिने सफलतामूर्त भव

सबै बच्चाहरूलाई बापदादाको श्रेष्ठ मत छ— प्यारा बच्चाहरू! सदा शुद्ध फिलिडमा रहने गर। म सर्वश्रेष्ठ अर्थात् करोडौंमा कोही आत्मा हुँ, म देव आत्मा, महान् आत्मा, विशेष पार्टधारी आत्मा हुँ— यस फिलिडमा रह्यौ भने व्यर्थ फिलिडको फलू आउन सक्दैन। जहाँ यो शुद्ध अनुभूति हुन्छ त्यहाँ अशुद्ध अनुभूति हुन सक्दैन। यसबाट फलूको बिमारीबाट अर्थात् मेहनतबाट बच्छौ र सदा स्वयंलाई यस्तो अनुभव गछौ— म वरदानहरूद्वारा पालिइरहेको छु, सेवामा सफलता पाइरहेको छु।

स्लोगनः— संगमयुगी मर्यादा पुरुषोत्तम बन्नु— यही ब्राह्मण जीवनको श्रेष्ठ लक्ष्य हो।

शब्दार्थ— १. एक्सपर्ट— दक्ष, सक्षम